

Sygnatura akt I C 1816/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Aleksandra Sobieska

Protokolant:Beata Grzybowska

po rozpoznaniu w dniu 22-09-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko G. W.

o nakazanie zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną;

III. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla (...)) na rzecz adwokata A. L.kwotę 221,40 zł (w tym kwota 41,40 zł podatku VAT) tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Sygn. akt IC 1816/13

UZASADNIENIE

Powódka A. K.wystąpił z powództwem przeciwko pozwanej G. W.wnosząc o „przyznanie jej lokalu socjalnego”. Powódka wskazała, że Urząd Miasta nie przyznaj jej mieszkania socjalnego pomimo, że posiada orzeczenie o niepełnosprawności i mieszkała w mieszkaniu chronionym. Powódka podkreśliła, że zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych należy do zadań gminy, a lokale socjalne muszą się nadawać pod względem wyposażenia i stanu technicznego do zamieszkania. Powódka podała, że potrzebuje lokalu socjalnego dostosowanego dla osoby niepełnosprawnej i jej choroby.

Pełnomocnik z urzędu powódki pismami procesowym z dnia 10 lutego 2014 r. oraz 19 marca 2014r. doprecyzował żądanie pozwu, wskazując, iż powódka domaga się nakazania G.W.złożenia jej oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W uzasadnieniu wskazał, że zawarcie przez G.W.z powódką umowy najmu lokalu socjalnego jest dla powódki niezbędne w celu niezakłóconego zaspokajania własnych potrzeb mieszkaniowych. Powódka pozostaje osobą niepełnosprawną, a przyczynami niepełnosprawności są epilepsja oraz choroby neurologiczne. Powódka zamieszkuje obecnie wspólnie ze swoimi rodzicami w mieszkaniu socjalnym przyznanym jej rodzicom, przy ul. (...)we W.. Jednakże, ze względu na częste nieporozumienia i konflikty jakie wynikają pomiędzy powódką a rodzicami nie może ona dłużej zamieszkiwać w ww. lokalu. Matka powódki notorycznie przejawia wobec niej agresję, ojciec natomiast nadużywa alkoholu, przez co również często bywa agresywny. Dalsze zamieszkiwanie powódki w lokalu przy ul. (...)w znaczny sposób utrudnia jej normalne funkcjonowanie z uwagi na znaczną odległość dzielącą go od centrum miasta. Powódka jest zaś osobą chorą na epilepsję, istnieje więc ryzyko wystąpienia u powódki ataku w trakcie odbywania długiej podróży z lub do mieszkania. Pełnomocnik wskazał również, że powódka zgodnie z orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, wydanym w dniu 3 września 2013 r. przez (...)do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W., posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności, której przyczynami są epilepsja oraz choroby neurologiczne.

Pełnomocnik powódki podkreślił również, że powódka wielokrotnie składała do G. W. stosowne wnioski o przyznanie jej lokalu socjalnego, które nie odniosły oczekiwanego przez nią skutku.

Ponadto, pełnomocnik powódki wskazał, że w ocenie powódki ma ona uprawnienie do domagania się lokalu socjalnego ze względu na swoją ciężką sytuację materialną oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Wniósł także o przyznanie mu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce, oświadczając że koszty te nie zostały opłacone w całości, ani w części.

Pozwana G.W. w odpowiedzi na pozew z dnia 16 kwietnia 2014 r. wniosła o oddalenie pozwu i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że wniosek powódki nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na to, że rozdysponowanie lokali socjalnych, którymi gospodaruje G.W. zależy od ściśle określonej procedury, określonej w Uchwale Rady Miejskiej W.z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu G.W., zgodnie z którą lokale socjalne są w pierwszej kolejności przyznawane tym osobom, które uzyskały największą ilość punktów, zgodnie z ww. procedurą. Ponadto, zdaniem pozwanej, powódka nie zasługuje na odrębny lokal socjalny, gdyż to z jej osobą związane są interwencje Policji i to ona, jako osoba agresywna, lecząca się psychiatrycznie stwarza swoim zachowaniem niebezpieczeństwo dla siebie, jak i osób trzecich.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 stycznia 2007r. pomiędzy G. W. a T. K. i E. K. (1) zawarta została umowa najmu lokalu socjalnego o łącznej powierzchni użytkowej 53,69 m² położonego we W. przy ul. (...). Do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu wraz z najemcami uprawnione są córki: B. K., A. K. oraz E. K. (2).

Dowód: umowa najmu lokalu socjalnego z dnia 18.01.2007r. – k. 101-104

Aktualnie A. K. zamieszkuje w przedmiotowym lokalu mieszkalnym wraz z rodzicami.

(okoliczność bezsporna)

A. K. pozostaje od urodzenia osobą niepełnosprawną. Choruje na epilepsję. Może podjąć zatrudnienie w warunkach chronionych. D. M. O. P. S. we W. nr (...) 3 z dnia 1 października 2013r. A. K. przyznano zasiłek stały w kwocie 369,00 zł do dnia 30 września 2016r. oraz ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 9% kwoty zasiłku stałego w okresie pobierania świadczenia. Powódka korzysta również z zasiłków celowych z M. O. P. S. ze W.. Obecnie powódka pozostaje bez pracy, znajduje się na utrzymaniu rodziców. Studiuje w Wyższej Szkole (...) we W.. Powódka pozostaje silnie skonfliktowana z rodzicami, zwłaszcza matką, która jest osobą bardzo religijną. Powódka skonfliktowana jest również z sąsiadami, którzy odbierają ją jako osobę agresywną. A. K. boi się zamieszkiwać w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) we W., często przebywa poza miejscem zamieszkania. Dla powódki problematycznym pozostaje położenie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) na terenie W., albowiem jest ono położone daleko od centrum miasta. W mieszkaniu rodziców powódki często dochodzi do interwencji Policji. Osobą zgłaszającą interwencje jest matka powódki. A. K. chciałaby się usamodzielnić i zamieszkać w lokalu socjalnym, co do którego sama zawarłaby umowę najmu.

Dowody: - zaświadczenie MOPS z dnia 20 września 2013 r. – k. 39,

- decyzja z dnia 01.10.2013r. – k. 87,

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 03.09.2013r. – k. 40,

- zaświadczenie (...) z dnia 23.01.2014r. – k. 86,

- decyzja (...) z dnia 1 października 2013 r. – k. 87

- zaświadczenie z dnia 24.05.2010r. – k. 95,

- przesłuchanie powódki A. K. – k. 183-184,
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 12.08.2005r – k. 165,
- notatka urzędowa z dnia 5 czerwca 2031r. – k. 108

Powódka wystąpiła do G. W.o zawarcie z nią umowy najmu lokalu socjalnego. Pomimo wielokrotnych weryfikacji wnioszek powódki nie został rozpatrzony pozytywnie.

(okoliczność bezsporna)

G.W.informowała powódkę, że gospodaruje lokalami socjalnymi w oparciu o przepisy Uchwały R. M.W.z dnia 21 kwietnia 2005r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobuG. W.. Lokale socjalne, którymi gospodaruje gmina przyznaje się zgodnie z procedurą określoną przez ww. uchwałę i gmina nie ma możliwości przychylenia się do żądań powódki dotyczących przyznania jej lokalu socjalnego z ominięciem stosowanej procedury. Gmina wskazywała także, że procedura rozdziału lokali socjalnych przewiduje ocenę punktową wniosków, która służy uwzględnieniu sytuacji konkretnych osób, w tym ich warunków zdrowotnych. Lokal socjalny przysługuje w pierwszej kolejności, osobom, które uzyskają największą liczbę punktów.

Dowody: - pismo U. M. W.z dnia 2 maja 2012r. – k. 17,

- pismo U. M.W.z dnia 2 marca 2012r. – k. 29,
- pismo U. M.W.z dnia 18 stycznia 2013r. – k. 30
- pismo U. M. W.z dnia i 2 października 2012 r.

Powódka zwracała się zarówno do U. M.W., jak i do P.W., Dyrektora M. O. P. S.we W., Komendanta M. P.o pomoc w uzyskaniu lokalu socjalnego z uwagi na ciągle nieporozumienia i kłótnie z rodzicami oraz ze względów na zbyt odległe położenie ww. lokalu od centrum miasta i nieprzystosowanie lokalu do potrzeb osoby niepełnosprawnej.

Dowody: - pismo z dnia 5 lipca 2010r – k. 13,

- pismo z dnia 15 kwietnia 2011r. – k. 16,
- pismo z dnia 14 czerwca 2012r. – k. 14-15,
- pismo z dnia 30 maja 2012r. – k. 18,
- pismo z dnia 23 lutego 2012r. – k. 19,
- pismo z dnia 28 czerwca 2012r. – k. 20,
- pismo z dnia 10 lutego 2012r. – k. 24,
- pismo z dnia 18 kwietnia 2012r. – k. 29,
- pismo z dnia 4 listopada 2011r. – k. 26,
- pismo z dnia 5 stycznia 2012r. – k. 27,
- pismo z dnia 10 lutego 2012r. – k. 28,
- pismo z dnia 17 kwietnia 2012r. – k. 31

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka domagała się nakazania G.W. zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Powódka powoływała się przy tym na fakt, że wielokrotnie zwracała się go G.o zawarcie z nią stosowej umowy, jednak spotkała się odmową. Istnienia przesłanek dla zwarcia umowy najmu lokalu socjalnego powódka upatrywała zaś w swojej trudnej sytuacji zdrowotnej (orzeczonego stopniu niepełnosprawności) oraz braku możliwości spokojnego zamieszkiwania w dotychczasowym lokalu socjalnym wraz z rodzicami, którzy pozostają wobec niej agresywni.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa z uwagi na fakt, że wniosek powódki o przyznanie lokalu socjalnego z tytułu pozostawania w niedostatku, mimo wielokrotnej weryfikacji pozostał nierozpatrzone z uwagi na niewystarczającą ilość punktów. Ponadto strona pozwana wskazywała, że z uwagi na stan zdrowia powódka pozostaje pod opieką rodziców, lecz się psychiatrycznie i nie może sama mieszkać, ponieważ stwarza zagrożenie zarówno dla siebie jak i dla innych osób.

W ocenie Sądu, żądanie powódki nie znajduje uzasadnienia prawnego w świetle obowiązujących przepisów prawnych. Przyznanie lokalu socjalnego może nastąpić albo w drodze orzeczenia Sądu o jego przyznaniu w toku postępowania eksmisyjnego albo w drodze umowy najmu lokalu socjalnego zawartej z gminą na podstawie stosownej uchwały Rady Gminy.

Zgodnie z treścią art. 14 ust 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Natomiast w myśl art. 35 ust. 1 i 2 przedmiotowej ustawy osobie, o której mowa w art. 14 ust. 4, przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy została objęta orzeczeniem sądowym, chociażby nieprawomocnym, nakazującym opróżnienie lokalu, lub ostateczną decyzją administracyjną, o której mowa w art. 34, a orzeczenie to lub decyzja nie zostały wykonane przed dniem wejścia w życie ustawy. Na żądanie osoby, o której mowa w ust. 1, o uprawnieniu do lokalu socjalnego orzeka sąd w sprawie przeciwko gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Roszczenie to wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu sześciu miesięcy od zawiadomienia uprawnionego przez komornika lub organ, o którym mowa w art. 34, o przysługującym uprawnieniu. Przepis art. 14 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Obydwie z przytoczonych powyżej podstaw prawnych nie mogły znaleźć zastosowania w rozpoznawanej sprawie albowiem wobec powódki nie zapadło żadne orzeczenie eksmisyjne, rozpoznana sprawa również nie miała charakteru sprawy o opróżnienie lokalu mieszkalnego.

Wskazać należy, że Gmina realizuje politykę rozwoju mieszkalnictwa komunalnego za pomocą różnych instrumentów, m.in. poprzez tworzenie zasobu mieszkaniowego, uchwalanie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład tego zasobu, zawieranie umów najmu lokalu socjalnego oraz umów najmu tymczasowego pomieszczenia. Do gminy należy także uchwalanie wieloletnich programów gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Obowiązek ten został nałożony na samorządy gmin ustawą z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Obowiązek ten, zgodnie z treścią art. 22 powołanej ustawy obejmuje również wydzielenie z zasobu mieszkaniowego gminy części lokali z przeznaczeniem na wynajem jako lokale socjalne.

Kwestię zasad i trybu wynajmu lokali socjalnych reguluje uchwała nr (...)R. M.W.z dnia 21 kwietnia 2005r. w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu G.W.. Powołana uchwała stanowiąca m.in. zasady wynajmowania lokali socjalnych z gminnego zasobu mieszkaniowego jest aktem prawa miejscowego. Reguluje ona szczegółowo w rozdziale 6 tryb postępowania i warunki, jakie powinny spełnić osoby ubiegające się o zawarcie umowy najmu lokalu socjalnego. Lokale socjalne, którymi gospodaruje gmina przyznaje się zgodnie z procedurą określoną przez ww. uchwałę, polegającą na utworzeniu listy oczekujących. Projekt

listy sporządzany jest na podstawie złożonych, zweryfikowanych wniosków mieszkaniowych, natomiast pozycja wnioskodawcy na przedmiotowej liście uzależniona jest od liczby punktów obliczonych na podstawie kryteriów szczegółowo określonych w załączniku do ww. uchwały.

Podkreślić należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., (III CZP 37/08) uchwała rady gminy dotycząca zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy nie może stanowić podstawy roszczenia o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego dla osoby spełniającej kryteria przewidziane w tej uchwale. Zgodnie z argumentacją Sądu Najwyższego, „rada gminy dysponuje jedynie delegacją ustawową do określania zasad wynajmowania lokali, obejmujących "w szczególności" kwestie wymienione w art. 21 ust. 3. Działania rady gminy nie mogą zatem wykraczać poza sferę ustalania tych zasad i sięgać do wywoływania skutków w dziedzinie konkretnych aktów gospodarowania zasobem mieszkaniowym gminy, podejmowanie bowiem czynności w tym zakresie należy nie do rady, lecz do organu wykonawczego gminy. Tymczasem przyjęcie, że wprost z uchwały wynika po stronie obywatela roszczenie o zawarcie umowy najmu prowadziłoby do odjęcia organowi wykonawczemu rzeczywistej możliwości prowadzenia gospodarki mieszkaniowej.”

Trudno również przyjąć, w jaki faktycznie sposób Sąd powszechny miałby dokonywać takiej kontroli. Nakazanie zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, aby mogło być orzeczeniem nadającym się do egzekucji musiałoby dotyczyć konkretnego lokalu mieszkalnego. Tymczasem to G. gospodaruje zasobem komunalnym, i posiada wiedzę, zarówno co do tego, które z lokali wchodzi w skład tego zasobu, które aktualnie pozostają wolne oraz co do kręgu osób oczekujących i spełnienia przez nie przesłanek decydujących o kolejności zawarcia umowy.

Jakakolwiek ingerencja ze strony Sądu w zasady zawierania umów najmu lokali socjalnych prowadziłaby w istocie do pozbawienia G. możliwości prowadzenia polityki gospodarowania zasobem komunalnym i czyniła iluzorycznym wypełnianie przez G. nałożonego na nią obowiązku ustawowego.

Jak wskazuje się w orzecznictwie pisemne zawiadomienie wnioskodawcy, że nie spełnia określonych w uchwale przesłanek do zawarcia umowy najmu, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, która dotyczy „uprawnień” wynikających z przepisów prawa miejscowego, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., podlegającą kontroli sądu administracyjnego. Wniesienie skargi na taką czynność powinno być, zgodnie z art. 52 § 3 p.p.s.a., poprzedzone wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2013r. (...)). Istnienie możliwości zaskarżenia w drodze procedury administracyjnej zawiadomienia o braku przesłanek do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, nie oznacza, że w sprawie takiej służy stronie roszczenie, które może dochodzić przed sądem powszechnym.

Powódka powoływała się w złożonym pozwie na swoją trudną sytuację życiową, majątkową i zdrowotną, jako przesłankę dla przyznania jej lokalu socjalnego. Również pełnomocnik powódki silnie podkreślał, że postawa powódki, która mimo choroby próbuje się usamodzielnąć zasługuje na pochwałę i aprobatę. Zgodzić się należało z pełnomocnikiem powódki, że podejmowane przez A. K. próby znalezienia pracy, kontynuowanie edukacji i próba usamodzielnienia się zasługują na aprobatę, nie mogło to jednakże wpłynąć na rodzaj wydanego przez Sąd rozstrzygnięcia. Sąd musiałby bowiem stanąć na stanowisku, że podstawę do uwzględnienia powództwa stanowi zgodność roszczenia z zasadami współżycia społecznego. Tymczasem z treści art. 5 k.c. nie można wywodzić jakiegokolwiek roszczenia. Przepis ów służy obronie przed nieuzasadnionym roszczeniem, a sam nie jest źródłem jakichkolwiek roszczeń o prawnomaterialnym charakterze. Pogląd, iż art. 5 k.c., odnoszący się do zasad współżycia społecznego, nie może stanowić samodzielnej podstawy nabycia prawa podmiotowego pozostaje ugruntowany w orzecznictwie (por. orzeczenie SN z 08.11.1985 r., III CRN 343/85, OSNCP 10/86, poz. 161).

Mając na względzie powyższe, Sąd nie znalazł podstaw do nakazania zawarcia z powódką prawa do lokalu socjalnego i powództwo oddalił.

Wskazać przy tym należy, że Sąd nie znalazł podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z licznymi wnioskami dowodowymi, głównie strony pozwanej. Przesłuchanie licznych świadków co do relacji powódki z własnymi rodzicami, czy też sąsiadami pozostawało bez wpływu na wydawane przez Sąd rozstrzygnięcie. Podobnie,

jak przeprowadzenie nieznanego procedurze cywilnej dowodu z badania psychiatrycznego powódki. Z tego względu Sąd ograniczył się w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym do dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony obrazujących sytuację życiową i majątkową powódki oraz przebieg postępowania wywołanego wnioskiem powódki o przyznanie jej lokalu socjalnego, oddalając dalej idące wnioski dowodowe stron, jako zmierzające do przedłużenia postępowania i dotyczące okoliczności pozostających poza przedmiotem rozstrzygnięcia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności, pozwalające na nie obciążenie powódki kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną.

Za odstąpieniem od obciążenia powódki kosztami postępowania przemawiała jej szczególnie trudna sytuacja życiowa i majątkowa. Sytuacja ta stanowiła w toku postępowania podstawę do zwolnienia powódki od kosztów sądowych. Oświadczenia zawarte w złożonym wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych oraz dokumenty dołączone do pozwu pozwalały na ocenę sytuacji powódki nie tylko pod kątem jej statusu majątkowego, ale również szerzej sytuacji osobistej. W ocenie Sądu szczególne położenie życiowe powódki uprawniało do odstąpienia od obciążenia jej kosztami postępowania. Powódka pozostaje bowiem osobą niepełnosprawną, praktycznie nie uzyskującą dochodów, pozostającą na utrzymaniu rodziców, z którymi pozostaje silnie skonfliktowana. Tym samym konieczność poniesienia przez powódkę kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej, które z uwagi na wartość przedmiotu sporu wynosiłyby 180 zł, stanowiłoby znaczne obciążenie finansowe. Stosując zasadę słuszności Sąd powinien rozważyć sytuację obu stron procesu, aby nie doprowadzić do swoistego pokrzywdzenia strony wygrywającej, która również może znajdować się w trudnej sytuacji, a poniosła koszty niezbędne dla obrony swych praw. Sytuacja taka nie występowała w rozpoznawanej sprawie. Koszty w wysokości 180 zł dla G., która korzysta ze stałej profesjonalnej obsługi prawnej pozostają wydatkiem praktycznie niezauważalnym. Nie może być zatem mowy o tym, że takie rozstrzygnięcie krzywdzi stronę pozwaną, czy też zagraża jej stabilności finansowej. Sąd miał również na uwadze fakt, że powódka wytoczyła powództwo, które w jej subiektywnym odczuciu pozostawało uzasadnione, co związane było z usilną próbą powódki zmiany swojej sytuacji życiowej, która obiektywnie pozostaje trudna. Mając na względzie powyższe argumenty Sąd uznał, że całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy pozwalał na zastosowanie zasady słuszności przy rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Podstawę orzeczenia w pkt III wyroku stanowiły uregulowania § 19 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasądzona została kwota 180 zł, powiększona o należny podatek VAT, czyli łącznie kwota 221,40 zł.